

[Aksel Larsen.]

virke til at forøge beskæftigelsesgraden i dette land, og det passer ikke med Arbejdsgiverforeningens snæversynede politik. Men det er jo noget, vi tager i betragtning, når vi nu skal til at stemme.

De borgerlige partier her i salen vil vel givetvis stemme imod begge lovforslag — ja, hr. Per Hækkerup har jo stadig væk et mere eller mindre falmet håb om, at de radikale skulle besinde sig. Jeg ved ikke, hvad han bygger det på, men for mig ser det ud, som om de borgerlige partier er fast besluttet på her muligvis at indtage et sagligt standpunkt, fordi de vil have en helt anden politik gennemført end den, der kunne gennemføres af arbejderflertallet, men i hvert fald også er indstillet på at tage et politisk standpunkt for at udnytte mulighederne for et regeringsskifte i dette land.

Det er ikke blevet klart for mig efter de to taler, jeg har hørt her, hvad de borgerlige partier vil sætte i stedet. Jeg har hørt en hel masse kritik, og jeg har hørt en hel masse forskellige punkter, men hvor er den fælles bærebølge? De konservative ville overhovedet ikke devaluere, venstre ville devaluere og formodentlig helst i bund. Man kunne se på andre betydningsfulde problemer i situationen, jeg skal ikke remse dem op, men jeg kan ikke lade være med at tænke på i denne situation, hvor mange gotter sig over, at socialistisk folkepartis folketingsgruppe ikke er så værst enig, at det er vel også sådan med de fire borgerlige partier, at de i nogen grad ligner det, Hartvig Frisch engang fra denne talerstol kaldte bandarfolket: de laver en forfærdelig larm. De er i den givne situation enige om ét, at de vil have regeringen væk og selv til fadet, men hvad i alverden de så vil gøre, hvad de vil sætte i stedet, hvilken politik de har, det er de formodentlig ikke mere enige om, end venstre og de konservative var under den sidste valgkamp, hvor de proklamerede, at nu var al uenighed lagt til side, nu var de fuldkommen enige, og da man spurgte dem: har I så ikke et eller andet konkret at fremlægge, så sagde de: jo, kristendomsundervisningen i seminarierne!

Hr. Hilmar Baunsgaard erklærer, at han er absolut modstander af ekstraskatten, og at han vil foretrække besparelser. Han siger samtidig, at de to lovforslag hænger

sammen, de har en uløselig sammenhæng, og da han ikke vil stemme for engangsskatten, kan han ikke stemme for dyrtidsportionens bortfald. Og så taler han om besparelser og slutter sig til de konservatives krav om, at det skal navnlig være hvad angår boligspørgsmålet og boligfonden, men taler også om besparelser på militærbudgettet, som selv jeg, der er meget aggressiv over for militærbudgettet, i den givne situation må betegne som fantasteri, medmindre hr. Hilmar Baunsgaard virkelig vil gøre alvor af det, han dog har ladet sine vælgere få indtrykket af at han skulle være villig til, at få sprængt forsvarsforliget af 1960.

Men hvor er sammenhængen, når hr. Hilmar Baunsgaard nok vil stemme for dyrtidsreguleringens bortfald, men ikke for engangsskatten, og samtidig siger, at disse to lovforslag hænger uløseligt sammen, de kan ikke skilles? Hr. Hilmar Baunsgaard må jo være opmærksom på, at ikke alene LO og talrige fagforbunds hovedbestyrelser, men også samtlige tjenestemandorganisationer er gået ind for dyrtidsportionens suspension for 1 år på betingelse af, at de befolkningsgrupper, der ikke skal afgive en dyrtidsportion, kommer til at bære en tilsvarende byrde gennem engangsskatten. Nu tjener engangsskatten jo sit eget selvstændige formål, nemlig at skaffe penge bl. a. til de kompensationer til landbruget, som vi ved at venstre jo vil være svære fortalere for skal ydes, men det ligger altså sådan, at lønmodtagernes tilslutning er betinget af engangsskatten. De ser også sammenhængen, og man skal ikke være i tvivl om, at det ser vi i allerhøjeste grad i socialistisk folkeparti. Det er ganske givet, at vi kan stemme for begge lovforslagene, men kun i sammenhæng, og hvis man forsøger at rive det ene ud og sige, at engangsskatten skal ikke gennemføres, så er vi ikke hjemme for det andet; men det formoder vi heller ikke regeringspartiet ville være.

Nu vel, de borgerlige partier vejrer morgenluft, de vil fremtvinge valg i håb om borgerligt flertal og en borgerlig regering, og de forventer hertil at få hjælp fra en side, hvor de ikke burde have det. Trods de borgerlige partiers uenighed om væsentlige spørgsmål, og den ved vi eksisterer, kan vi jo i hvert fald godt regne ud, hvad det i første omgang ville betyde, om de kom til. Det